

Apvienotās lietas C-392/04 un C-422/04

*i-21 Germany GmbH un
Arcor AG & Co. KG, agrāk —
ISIS Multimedia Net GmbH & Co. KG*

pret

Bundesrepublik Deutschland

*(Bundesverwaltungsgericht
lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu)*

Telekomunikāciju pakalpojumi — Direktīva 97/13/EK — 11. panta 1. punkts —
Nodevas un koncesijas, kas piemērojamas individuālām licencēm —
EKL 10. pants — Kopienu tiesību pārkums — Tiesiskā drošība —
Galīgs administratīvs lēmums

Ģenerāladvokāta Damaso Ruisa-Harabo Kolomera [*Dámaso Ruiz-Jarabo
Colomer*] secinājumi, sniegti 2006. gada 16. martā . . . . . I - 8562
Tiesas (virspalāta) 2006. gada 19. septembra spriedums . . . . . I - 8591

Sprieduma kopsavilkums

1. *Tiesību aktu tuvināšana — Telekomunikāciju nozare
(Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/13 11. panta 1. punkts)*

2. *Dalībvalstis — Pienākumi — Pienākums sadarboties*

(EKL 10. pants; Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/13 11. panta 1. punkts)

1. 11. panta 1. punkts Direktīvā 97/13 par vispārējo atļauju un individuālo licenču kopēju sistēmu telekomunikāciju pakalpojumu jomā neļauj saistībā ar individuālajām licencēm piemērot nodevu, kas aprēķināta, ņemot vērā pārvaldes iestādes vispārīgos administratīvos izdevumus, kas ir saistīti ar licenču īstenošanu, 30 gadu periodam.

rasties nākotnē un kas pēc definīcijas nav patiesi radušies izdevumi. Tā kā nepastāv mehānisms apstrīdētās nodevas pārbaudei, šis apmērs nevar tikt strikti samērots ar nepieciešamo darbu, kā to skaidri nosaka Direktīvas 97/13 11. panta 1. punkts.

(sal. ar 28., 29., 32., 33., 39. un 42. punktu un rezolutīvās daļas 1. punktu)

No šīs tiesību normas noteikumiem izriet, ka nodevu, ko dalībvalstis uzliek uzņēmumiem, kuri ir individuālo licenču īpašnieki, mērķis ir vien segt administratīvos izdevumus, kas ir saistīti ar darbu, ko rada minēto licenču īstenošana. Pat ja administratīvo izdevumu jēdziens ir pietiekami plašs un ietver tā sauktos "vispārīgos" administratīvos izdevumus, šie administratīvie izdevumi tomēr attiecas tikai uz četrām darbībām, kas ir skaidri minētas Direktīvas 97/13 11. panta 1. punktā. Turklāt nodevai ir jābūt samērīgai ar nepieciešamo darba apjomu un tā ir pienācīgi un pietiekami detalizēti jāpublicē, lai informācija būtu viegli pieejama. Tomēr šo izmaksu aprēķins 30 gadu periodam norāda uz to izdevumu ekstrapolāciju, kas var

2. Kopienas tiesības nenoteic, ka administratīvai iestādei principā ir pienākums atgriezties pie administratīvā lēmuma, kas ir kļuvis galīgs pēc saprātīga pārsūdzēšanas termiņa beigām vai pēc visu tiesību aizsardzības līdzekļu izmantošanas. Šā principa ievērošana ļauj novērst, ka administratīvie akti, kas rada tiesiskas sekas, tiktu apstrīdēti neierobežotu laiku. Tomēr noteiktos gadījumos šim principam varētu būt robežas. Proti, administratīvai iestādei, kas ir atbildīga par administratīvā lēmuma pieņemšanu, piemērojot sadarbības principu, kas izriet no EKL 10. panta, ir jāpārskata šis lēmums un, iespējams, pie tā jāatgriežas, ja ir izpildīti četri nosacījumi. Pirmkārt, atbilstoši valsts tiesībām administratīvai

iestādei ir pilnvaras atgriezties pie šā lēmuma. Otrkārt, attiecīgais lēmums ir kļuvis galīgs valsts tiesas pēdējā instancē pasludinātā sprieduma rezultātā. Treškārt, minētais spriedums, ņemot vērā Tiesas vēlāk pasludināto judikatūru, ir pamatots ar kļūdainu Kapienu tiesību interpretāciju, kas veikta, nevērsoties Tiesā ar prejudiciāliem jautājumiem apstākļos, ko paredz EKL 234. panta 3. punkts. Ceturtkārt, attiecīgā persona ir nekavējoties vērsusies administratīvajā iestādē pēc tam, kad bija uzzinājusi par minēto judikatūru. Tādējādi ir svarīgi, lai uzņēmums būtu izmantojis visus tā rīcībā esošos tiesību aizsardzības līdzekļus.

Turklāt atbilstoši līdzvērtības principam visiem noteikumiem, kas piemērojami prasībām, ieskaitot paredzētos termiņus, ir jābūt piemērojamiem neatkarīgi no tā, vai prasības ir pamatotas ar Kapienu tiesību pārkāpumu, vai arī ar valsts tiesību neievērošanu. No tā izriet, ka, ja valsts noteikumi, kas ir piemērojami prasībām, uzliek pienākumu atcelt nelikumīgo administratīvo aktu, ņemot vērā valsts tiesības, kaut arī šis akts ir kļuvis galīgs, ja pret šāda akta uzturēšanu spēkā "vienkārši nevar iecietīgi iz-

turēties", tāds pats atcelšanas pienākums pastāv līdzīgos apstākļos, ja administratīvs akts neatbilst Kapienu tiesībām.

Tādējādi, ja, piemērojot valsts tiesību noteikumus, administrācijai ir jāatceļ administratīvs akts, kas ir kļuvis galīgs, ja tas ir acīmredzami nesaderīgs ar valsts tiesībām, tādām pašām pienākumam ir jābūt, ja šis lēmums ir acīmredzami nesaderīgs ar Kapienu tiesībām. Šajā sakarā valsts tiesai, piemērojot EKL 10. pantu, ko skata kopā ar Direktīvas 97/13 11. panta 1. punktu, ir jāizvērtē, vai tiesiskais regulējums, kas ir acīmredzami nesaderīgs ar Kapienu tiesībām, kā, piemēram, tāds, kas uzliek ļoti augstu nodevu, kas sedz vispārējo izdevumu aprēķinu 30 gadu periodam, nav acīmredzami nelikumīgs attiecīgo valsts tiesību izpratnē. Ja tas tā ir, šai tiesai ir jāpiemēro jebkādas no šā tiesiskā regulējuma atbilstoši valsts tiesībām izrietošās sekas attiecībā uz šo paziņojumu atcelšanu.

(sal. ar 51.–53., 62., 63. un 69.–72. punktu un rezolutīvās daļas 2. punktu)